

Tema: Hjälparen kommer

Predikan söndagen före Pingst - den 24 maj 2020 en predikan av Lillemor Appelvang

Texter:

Gamla testamentet Första Kungaboken kapitel 19 vers 9 till 16

Epistel Apostlagärningarna kapitel 1, vers 12 till 14

Evangelium Johannesevangeliet kapitel 16, vers 12 till 16

Psaltaren psalm 33, vers 18 till 22

Var kan vi höra Herren tala, starkast och tydligast? Är det i de stora megamötena, med välkända predikanter och gudabenådade sångare? Är det i de omvälvande sammanhangen där berättelsen om Gud vänder hela livet upp och ner? Där alla minus blir plus, stora under sker. Eller kan vi finna Gud i stillheten, i tystnaden, när vi har det svårt, i vårt eget lilla sammanhang? - Guds närvaron blir kanske, som starkast i vår egen lilla värld när våra ordlösa suckar når Guds hjärta. I ensamheten, i hemmet eller ett strövtåg i naturen. Den kan ibland upplevas så starkt, som vore man i en stor katedral. Fåglarnas sång blir ett mästerverk, komponerat av Skaparen själv.

Jag tror, ja, jag vet att den tanken är verklig, Guds röst är, som en stilla susning och ändå fullt hörbar, full av kraft, intensiv och närvarande. Läkande för alla sinnen. För hela människan.

I nuets, dagens situation. - Var kan vi uppfatta Guds röst, när vi översköljs av oro och ovisshet i bland annat den pågående coronapandemin? Var kan vi känna tillit och förtröstan på att vi inte är ensamma eller övergivna, utan att löftet, "se jag är med er alla dagar", gäller också oss, att han inte bara sa det till lärjungarna i övre salen. "Ni ska få kraft när den Heliga Ande kommer över er". Vid tre tillfällen i Apostlagärningarna påminner Jesus sina lärjungar om att de ska vänta på det Fadern har lovat. Att de ska bli döpta med den Helige Ande om bara några få dagar – Tack och lov, får också vi förvänta oss mötet med Sanningens Ande. Hjälparen, den helige Ande. Vi får i tro, ta emot löftet och kan förtröstansfullt vänta på vad Fadern har lovat. Vi får välkomna Anden in i vår värld, i våra liv.

Här och just nu lever vi väldigt många i enskildhet, avskildhet eller karantän och i väldigt mycket tystnad. Har gjort det i ett par månaders tid. Det är påfrestande, ansträngande och väldigt trööstlöst. Trots att vi vet att det är nödvändigt för att vi inte ska drabbas av mötet med det lilla viruset Covid19, som vält en hel värld och gjort livet oförutsägbart och osäkert för så många. Vi kan inte röra oss fritt, inte trösta varandra med kramar eller klappa någons kind. Inte möta våra nära och kära, inte åka vart vi vill. Men vi måste ändå vara tacksamma att vi lever i en tid när teknisk utveckling gjort det möjligt för oss att mötas via telefonen, Skype, Facetime eller andra genialiska sätt men ändå... den där förlösande, tröstande kramen. Den kan vi inte ge. Var finns nu Gud? Hör vi Hans röst i stadsepidemiologernas uppmaningar och prognoser, i regeringens förhållningssätt eller i vår lilla värld med det lilla senapskornet till tro? I våra hopp och våra böner. Eller?

Jesus blev korsfäst, lagd i graven, uppstod ifrån de döda mot alla odds, Jag ser framför mig lärjungarnas förundran och förvirring. Jesus gör ändå allt för att lärjungarna ska förstå att detta inte är slutet. Han visar sig på ett flertal olika sätt. Vandrigen till Emmaus till exempel eller när lärjungarna lite missmodiga kom in med båten efter en dålig dag på Genesarets sjö. Då satt han där vid elden på stranden och ställde frågan: "Har ni något att äta?" Han satt stilla och väntade på att de skulle upptäcka honom... Stod inte och skrek "Hej! Här är jag." Lärjungarna hade också hört honom berätta om hur han skulle tas upp till himmelen. "Fader, stunden har kommit. Förhålliga din son ... Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du tog från världen och gav åt mig. ... Nu förstår de att allt som du har gett mig kommer från dig. Orden du gav mig har jag gett dem och de har tagit emot dem och verkligen förstått att jag kommer från dig, och de har trott på att du har sänt mig." (Johannesevangeliet 17)

Jag funderar ibland om lärjungaskaran verkligen kände sig riktigt säkra på att nu... nu ordnar det sig. Helt och fullt. Hans ord är sant. Han kommer att göra som Han sagt. Vi kan väl inte ha gått på en bluff. Nej, de var säkra. Han är Guds son.

Uppenbart är i alla fall att Apostlagärningarna återger vad de, som trodde och, som följt honom under längre eller kortare tid, ändå bestämde sig för att göra. De samlades, hade gemenskap dygnet runt och delade allt men framför allt var de ständigt i bön. De hade tro på vad Jesus talat om och vad de hade att vänta på. Han skulle ge dem Sanningens Ande. Det måste ha varit väldigt förvirrande. Som att kastas mellan tro och förtvivlan, fram och tillbaka. Jag tror, hjälp min otro. Hur skulle denna

Sanningens ande bli personifierad på något sätt och för att kunna vägleda, ge tröst och uppmuntra, vara lärare och ledare så som Jesus varit för dem tidigare?

Deras tro måste ha varit hårt prövad, allt ställdes på sin spets. Ändå fördrev de inte tiden med rastlöshet eller argumentation utan de använde väntan till det mest värdefulla och viktiga av allt, att be tillsammans. Bönen gjorde dem starka, trogna och sammansvetsade. De väntade uthålligt i det Bibeln benämner som Övre salen. Jag har varit där tillsammans med vänner för många år sedan vid vårt besök i Israel. Det är väldigt speciellt att stå i det till synes kala, nakna, avskalade rummet med cementgrå väggar och känna in den förtätade stämning och förväntan som måste funnits där och som vi läst om i Bibeln. Förstå vad, som hände där, på pingstdagen. Vilken spänning. Hur skulle Jesus visa sig eller uppenbara sin kraft och storhet? Rummet vibrerar av närhet och helighet.

Dagens evangelietext tröstar och säger mig hur väl Jesus kände sina lärjungar. Jag känner mig lika övertygad om att han känner dig och mig på samma sätt, vi, som lever idag. Han vet hur vi har det, vilken situation vi än befinner oss i. Han vet hur våra liv har varit och han känner vår framtid. Han ger oss en möjlighet att klara det här snåriga livet genom att erbjuda oss att ta emot Sanningens Ande, den helige Ande. Hjälparen som kan ge oss råd, vägledning och uppmuntran. Som förmanar och tröstar. Som är vår företrädare och manar gott för oss. Han, Jesus, ger oss en framtid och ett hopp genom sin gåva, Sanningens Ande.

Psaltarsalmen 33 ver 20 till 22 Vi sätter vårt hopp till Herren, Han är vår hjälp och vår sköld. I Honom har våra hjärtan sin glädje, vi förtröstar på Hans heliga namn. Herre, låt Din nåd vila över oss, ty vi hoppas på Dig.

AMEN

Lillemor Appelvang